

*Vagy pedig – szó leszek, az egyetlen, mi engem a kövön vár,
(a szavakat a halál nem gyűrheti le, nem...)
Hallom, hogyan nő pitypangom csontja, legyen törött bár.
Vajha egy nap hallanátok ti is, mit üzen.*

UTASSY JÓZSEF fordításai

KONSZTANTIN PAVLOV

Bolgár-babiloni vers

*Manole mester,
Én
egy magas tornyot építék majd.
Nagyon magas tornyot.*

A legmagasabb tornyot!

*A tetejéről
az istennel fogok beszélgetni,
és túlélneklek az úrhajósokat is.*

*Hogy örök legyen
és elpusztíthatatlan,
az alapjába befalazom
feleségem árnyékát,
feleséged árnyékát,
anyáink árnyékát,
gyermkeink árnyékát...*

Szükségem van az egész emberiség árnyaira!

*Mester,
gyere hozzám inaskodni!*

Prelúd – a pókok

*Nem szellőztették a panteont mostanában.
A sarkokban, szegletekben
pókhálók feszülnek.
A pókhálók sírontúli hárfákhoz hasonlítanak.
Égi hurok ezreivel.
A szálakat a pókok idegesen rángatják –
valami végletesen gyászosat akarnak eljátszani,
és végtelenül derűset is ugyanakkor.
A szálak elszakadnak.*

Flotáció

*Mellettem repült el a szalag,
éppencsak hogy nem érintett.
Érctörmelékek pattantak föl
a végtelen futószalagról,
büszkéek, hogy sok cinket,
sok ólmot,
és hihetetlen kevés
arany szennyeződést tartalmaznak.*

*Nevetségesek voltak az ércdarabkák –
bizonyára úgy képzeltek el maguknak
a dúsító üzemet,
mint valami kozmetikai szalont.*

*...Be kell vallanom, megijedtem.
Haboztam, ingadoztam,
de határoztam is,
és a szalagra ugrottam.
Testvéreim az ércszilánkok!
Összetételünk is ugyanaz!
Bennem is sok a cink,
sok az ólom,
és hihetetlenül kevés
az arany szennyeződés.
Mester, hamarosan találkozunk!*

*...Kalapácsok vertek bennünket,
vetőgéppel vetettek minket,
lelkünket vegyszerek lágyították.
Szörnyű volt
és fájt.
De most tiszták vagyunk –
tisztá cink!
tisztá ólom!
nincs bennünk semmiféle arany szennyeződés!*

Beteges érzékenység

*Megrendítő kép fogadott otthon –
farkukat harapdálták az egerek,
gyenge lábuk összegubancolódott.
Pókok rágicsálták
(ugyan hányszor már!)
egy tavalyi dongó koponyáját.
Kinyitottam az ablakokat
és az ajtót.
Ám nem volt erejük
kimenni,
hogy máshol keressenek
megélhetést.*

A mitológia csődje

*Leányok, ifjak, mind sebesültek,
az erdei forrásoknál ültek.
Elűzte vérük a vízitündért,
kakasok szava hajnal tűntét.
Futott pőréen a sok vízitündér.
És elbújtak fehérlőn, mesésen
az örök szoros ölelésébe.*

*Leányok és ifjak fogadták így,
rozsdás, rekedt dallal a golyókat.
Az a vitéz pedig, aki szopott
tizenöt, húsz, huszonöt, harmincöt...
nem emlékszem már, hány évig is,
meghalt odaadó anyjának
kiszáradt, elapadt emléjén.*

UTASSY JÓZSEF fordításai

PETAR ALIPIEV

Kérészek

*A hosszú eső múltán, alkonyatkor,
mihelyt a felhők eltűntek, nyugatról
felvörösölt a napkorong, s rótt fénye
beledöfött a tó poshadt vizébe,
mely szinte erjedt. Egy perc, és a hőség
váratlanul sok milliónyi kérést
hívott életre – pillanatnyi létre,
hogy legyenek, legalább amíg égve
tűz a nap. Mily önfeledten csapongtak
és istenkém, milyen boldogok voltak
az olyan kegyetlenül kurta létben;
de ha már ez adatott, hát miért ne
kéne elfogadniok ezt is egyképp,
mikor süt a nap és az idő oly szép.*

Balkon

*Mikor végére ér napod,
melyben megszokott munkád végzed,
itt védettnek hiszed magad,
tiéd e három négyzetméter.*

*Körben a zöld korlátvasak,
az öt cserép piros muskátli*